

nende maaske kunne lykkes ved denne Lejlighed. Hvis man vilde være meget sikker paa, at man ikke bandt sig for stærkt, var det vel ikke umuligt, at man f. Eks. i Aar gav den som en ekstraordinær Bevilling, og naar det da det næste Aar viste sig, at der virkelig havde været Brug for den, gav den den mere sædvanemæssige Form, som disse Bevillinger have.

I Forbindelse dermed vil jeg gerne sige et Par Ord om Ændringsforslaget Nr. 89 med Hensyn til Udhuset ved Skaarup Seminarium. Der er Sagen den samme, at en Del af Anvendelsen af dette Udhus netop skulde være at give Lokale til Sløjd-undervisningen. I Henhold til, hvad jeg for lidt siden sagde om den Trang til Lærerkrafter, der er omkring i Landet, vil den naturlige, endelige Løsning paa dette Spørgsmaal være den, at Seminarierne optage Sløjd som Undervisningsfag. Forinden det sker, vil man næppe have Garanti for, at man altid kan fortsætte den paabegyndte Sløjdundervisning. Skaarup Seminarium har nu ønsket at optage Faget, men det maa da have Lokale dertil. Jeg anbefaler derfor, at man har sin Opmærksomhed henvendt paa dette Motiv til at bevilge de Penge, der ere foreslaaede nægtede, de 7,875 Kr. Jeg vil ogsaa tro, at det vilde være af stor Værdi, om Seminariet allerede i det kommende Foraar kunde naa at lægge Grunden til den Undervisning derude.

Saa vil jeg blot gerne sige et Par Ord om Spørgsmaalet om Fælleslege, som omtales i Ændringsforslag Nr. 91, fordi jeg ogsaa der mener, at det vilde være af Værdi, om man stærkt nok havde Fornemmelsen af, at denne Sag under sin Udvikling trænger til at støttes yderligere, end det hidtil har været Tilfældet. Om det nu er muligt at faa det gjort i Aar eller ikke, ved jeg jo ikke, men at der er Anledning til at tage Sagen op, tror jeg Erfaringen viser, ikke alene her fra Landet men ogsaa fra vore Nabolande. Hvis man vil have en dygtig Oversigt over, hvorledes man fra Autoritetens Side ser paa den Sag, skal jeg henvise til den meget bekendte Rundskrivelse, som den bekendte preussiske Undervisningsminister von Gossler sendte rundt i Riget for en Del Aar siden, og som virkede som en hel pædagogisk Afhandling til Vurdering af, hvilken Betydning disse ordnede Fælleslege have. Hvis man vil have en Oversigt over denne Sags Gang i de forskellige Lande og særlig i Sverige, skal jeg henvise til en bekendt Afhandling af Svenskeren Åkermark,

der giver en Oversigt over Sagen. I Norge er Spørgsmaalet for Øjeblikket under Forhandling, og ogsaa der har man henvendt sig til de offentlige Myndigheder for at faa Midler til at føre det igennem. Det er i Virkeligheden et Spørgsmaal, der staar i nogen Forbindelse med det forrige, fordi disse ordnede Lege ogsaa ere et Led i Børnenes praktiske Udvikling af deres Evne til at beherske deres Legeme, til at beherske sig selv i det givne Øjeblik. Der er et gammelt Ord, der siger, at den, der ikke forstaa at lege godt som Barn, heller ikke som voksen vil forstaa at arbejde godt. Jeg tror, der er noget sandt deri. Det er hele denne Side af Børnenes Udvikling, som er tagen op gennem disse ordnede Lege. At der nu har været en lang større Tilgang af Lærere, der interessere sig for den Sag, end man hidtil med de Penge, man har haft til Raadighed, har kunnet skaffe Adgang til Uddannelse, er jo glædeligt, for saa vidt det vidner om Interesse hos Lærerne, men sørgeligt for saa vidt som man ikke har kunnet imødekomme denne Interesse. Det vilde derfor være idel Glæde, om ikke alene Interessen var til Stede, men ogsaa Pengene til at imødekomme den for. Derfor anbefaler jeg, at dette Spørgsmaal maa blive taget under den nøjest mulige Overvejelse, og hvis det ikke skulde lykkes i Aar at faa det frem, at man da genoptager det ad Aare, saa man søger at lade Sagen faa det bedst mulige Forløb, saaledes som Bevægelsen i Landet giver Antydning af.

Bjerre: Jeg vil gerne sige et Par Ord angaaende Nr. 103 i Betænkningen angaaende Bevillingen til en Kirke i Randers. Jeg tror ikke, der er nogen egentlig Trang til en Kirke i Randers, og er der endelig Trang til Kirker der, saa mener jeg, at Randers er rig nok til selv at betale den. De have to Kirker. Den ene er ganske vist ikke stor, men der er sikkert altid Plads nok til de Folk, der ville høre Gudstjenesten. Det kan derimod maaske nok knibe med Plads til kirkelige Handlinger, men derfor gælder det alligevel ikke, hvad den højtærede Kultusminister sagde, at de ikke have Plads nok, thi i den lille Kirke kunne de jo høre Gudstjenesten lige saa godt som i den store. Hvis det altsaa kniber i nogen Henseende med Plads, saa er det til de kirkelige Handlinger. Jeg mener, at saadanne store Byer som Randers og Aarhus og alle de store Byer, som efter-